

[Gustav Pedersen.]

for ikke er til Stede. Derfor synes jeg, det er en Fordel, at man tager den største Procent af Tilgangen paa de Konti, hvor der især indgaar rent forretningsmæssige Midler, nemlig Foliokonto og Kontokurant. Jeg vil dog henstille til den højtærede Handelsminister at undersøge, om der kan være nogen Risiko for, at disse særlige Bestemmelser kan medføre, at man i højere Grad end hidtil vil bruge Bankbog til Midler, som ellers hører hjemme paa Folio og Kontokurant.

Under normale Forhold foreligger det Problem ikke, fordi alene Renteforskellen paa Bankbog og Kontokurant og Risikoen ved ikke at kunne faa Pengene hævet igen sørger for at give en naturlig Adskillelse mellem Bankbog og Kontokurant eller Folio. Men paa det nuværende Tidspunkt, hvor Renten ogsaa paa Bankbog for store Beløbs Vedkommende er meget minimal — jeg er oven i Købet tilbøjelig til at tro, at Bankerne ikke er særlig ængstelige ved at frigive store Beløb —, kan der rejses et Spørgsmaal her. Jeg ved ikke, om der er nogen Risiko; det er meget muligt, det er overdreven Forsigtighed, naar jeg fremdrager Spørgsmaalet, men jeg henstiller som sagt til den højtærede Handelsminister at undersøge, om der kan ligge et Problem i denne Forbindelse.

I øvrigt vil jeg mene, at denne Graduering dels efter Pengenes Art og dels efter den Maade, de er indsat paa, eller rettere sagt efter den Tid, de er indsat paa — om det er Penge fra før Krigen eller Penge, der er indgaaet ved Realisation af Aktiver —, er at foretrække fremfor en almindelig Behandling. Det samlede Beløb bliver saa nogenlunde ens, enten man anvender den ene eller den anden Fremgangsmaade, men da det er mest sandsynligt, at der er stor Ulighed med Hensyn til den Andel, de forskellige Banker har faaet i de nye frie Penge, foretrækker jeg den Graduering, der har fundet Sted her.

Jeg vil saa gerne føje til, at det, at der er en rent praktisk Forskel, efter min Opfattelse ikke er det samme som, at der er en ovenud stor principiel Forskel. Hovedforskellen, set fra Bankernes Synspunkt, ligger deri, at der er betydelig færre Tilfælde, hvor man skal søge om Dispensation, og det er selvfølgelig en Fordel for Bankerne, men Hovedprincippet er ens i begge Forslagene: at søge at hindre, saa langt som det er gørligt, at de nye likvide Midler, der er kommet, kommer ud i Omsætning paa et Tidspunkt, hvor det er heldigst, at de bliver i Banken.

Angaaende det Forslag, som den højtærede Stats- og Finansminister har fremsat, nemlig Lovforslaget om Opsugning af en Del af Midlerne dels i Statsobligationer, dels i Skattekammerbeviser og endelig i de smaa Spareobligationer, vil jeg gerne sige, at dette Lovforslag ikke har været ude for den samme Diskussion som Lovforslaget vedrørende Banker, og da der, dels i Bemærkningerne til Lovforslaget og dels i den højtærede Ministers Fremsættelsestale er sagt nogenlunde, hvad der kan siges om det, skal jeg for mit Vedkommende kun gøre ganske faa Bemærkninger. Jeg tror, at mange Virksomheder og Institutioner vil være glade ved de Obligationer paa to Aars Løbetid, som her bliver stillet til Raadighed. Der vil sikkert være en Del af de Midler, der kan anbringes her, som ikke kunde faa Mulighed for Anbringelse paa blot taalelige Vilkaar i Bankerne.

Til Gengæld mener jeg, at Samfundet er tjent med, at disse Midler baandlægges, indtil det er muligt i højere Grad, end det er Tilfældet nu, at overse, hvordan de nye Finansieringer skal finde Sted, naar Varerne atter kommer frem paa Markedet. Om det lader sig gøre om to Aar, er der jo ingen, der er i Stand til at sige, men jeg vil gaa ud fra, at hvis det skulde forme sig saadan, at det er nødvendigt at forlænge Foranstaltninger af denne Karakter, vil der til sin Tid kunne blive Tilslutning dertil.

I hvor vid Udstrækning der saa heretter ogsaa vil blive Brug for Skattekammerbeviserne, er det selvfølgelig ikke muligt at sige paa nuværende Tidspunkt, men vi maa gøre os klart, at saadan som Forholdene ligger for Øjeblikket, er der ikke nogen Ud sigt til, at den Forøgelse af de likvide Midler, der har fundet Sted, har kulmineret. Vi kan meget vel komme ud for, at endnu Hundreder af Millioner Kroner bliver frigjort fra de normale Anbringelser og søger Beskæftigelse andetsteds. Derfor vil jeg ogsaa mene, at det er en forsvarlig Foranstaltning, at denne Bemyndigelse føjes til.

Hvad endelig Stats-Spareobligationerne angaar, kan man jo ikke vente, der her kan blive Tale om at faa spærret Beløb, der betyder noget i Forhold til den samlede Balance i Bankerne. I Sammenligning med de andre Poster kan det kun blive et forholdsvis begrænset Beløb. Men jeg vil tro, at hvis der bliver virkelig Forstaaelse af det Problem, der ligger her, vil disse Obligationer alligevel kunne gøre en ikke ringe Gavn. Alene Grænsen paa de 2 000 Kr. forudsætter jo, at det ikke er Folk, som normalt bruger deres Penge i erhvervsmæssigt Øjemed, der